

*Mk 6,34 Když vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. **I začal je učit mnohým věcem.***

35 Když už čas pokročil, přistoupili k němu jeho učedníci a řekli: "Toto místo je pusté a čas už pokročil.

36 Propust' je, ať si jdou do okolních dvorů a vesnic koupit něco k jídlu."

37 Odpověděl jim: "Dejte vy jim jíst!" Řekli mu: "Máme jít nakoupit za dvě stě denárů chleba a dát jim jíst?"

38 Zeptal se jich: "Kolik chlebů máte? Jděte se podívat!" Když to zjistili, řekli: "Pět, a dvě ryby."

39 Prikázal jim, aby všechny rozsadili po skupinách na zelený trávník.

40 I rozložili se oddíl za oddílem stokrát po padesáti.

41 Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, dobrořečil, lámal chleby a dával učedníkům, aby jim je předkládali. I ty dvě ryby rozdělil všem.

42 A jedli všichni a nasýtli se.

43 A ještě sebrali dvanáct plných košů nalámaných chlebů i ryb.

44 Těch pak, kteří jedli chleby, bylo pět tisíc mužů.

*Mt 14,14 Když vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto. **I uzdravoval jejich nemocné.***

15 Když nastal večer, přistoupili k němu učedníci a řekli: "Toto místo je pusté a je už pozdní hodina. Propust' zástupy, ať jdou do vesnic koupit si jídlo."

16 Ale Ježíš jim řekl: "Nemusejí odcházet, dejte vy jim jíst!"

17 Oni odpověděli: "Máme tu jen pět chlebů a dvě ryby."

18 On však řekl: "Přineste je sem!"

19 Poručil, aby se zástupy rozsadily po trávě. Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, vzdal díky, lámal chleby a dával učedníkům a učedníci zástupům.

20 I jedli všichni a nasýtli se; a sebrali nalámaných chlebů, které zbyly, dvanáct plných košů.

21 A jedlo tam na pět tisíc mužů kromě žen a dětí.

*L 9,11 Když to zástupy zpozorovaly, šly za ním; on je přijal, **mluvil jim o Božím království a uzdravoval ty, kteří to potřebovali.***

12 Schylovalo se k večeru. Tu k němu přistoupilo dvanáct učedníků a řekli: "Propust' zástup, ať jdou do okolních vesnic a dvorů opatřit si nocleh a něco k jídlu, protože jsme zde na pustém místě."

13 On jim řekl: "Dejte jim jíst vy!" Řekli mu: "Nemáme víc než pět chlebů a dvě ryby; nebo snad máme jít a nakoupit pokrm pro všechny tento lid?"

14 Bylo tam asi pět tisíc mužů. Řekl svým učedníkům: "Usaďte je ve skupinách asi po padesáti."

15 Učinili to a rozsadili je všechny.

16 Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, vzdal díky, lámal a dával učedníkům, aby je předložili zástupu.

17 A najedli a nasýtli se všichni. A sebralo se zbylých nalámaných chlebů dvanáct košů.

Nasycení zástupu.

5000 mužů + ženy a děti. Pán Ježíš měl k dispozici pouze 5 chlebů a dvě ryby. Ale stačili to pro všechny, dokonce se sesbíralo 12 košů nalámaného chleba (podle Matouše včetně ryb), které zbyly.

KAM VZHÍŽÍME?

Kam vzhlížíme, když stojíme před těžkou situací, nesnadným úkolem, důležitým rozhodnutím, životní křižovatkou, nebo i každodenním rozhodováním?

Tomuto příběhu (podle Matouše a Marka) předchází smrt Jana Křtitele. Herodes ho nechal na přání své manželky Herodiady popravít. Bylo to původně jeho švagrová, manželka Herodova bratra Filipa, ale Herodes mu ji přebíral. Jan Křtítel za tento čin krále napomenul, a to mu Herodiada nemohla zapomenout. Teď nastal příhodný okamžik – Herodes měl narozeniny, když viděl tančit svou nevlastní dceru, rozjařen

vínem dal slib. Dám ti, cokoli budeš chtít, až do poloviny království. Po kratičké poradě dcery s matkou padlo přání: chci přinést na míse hlavu Jana Křtitele.

Když se to dozvěděl Pán Ježíš, byl zarmoucen a odešel na pusté místo, aby byl sám a modlil se. Podle Marka vzal i učedníky a vyzval je: trochu si odpočiňte...

1. Pán Ježíš vzhlíží k Bohu – modlí se

Jana Křtitele měl rád, nejen proto, že byli příbuzní, nejen proto, že mu „připravoval cestu“. Vážil si ho jako Božího muže, proroka. Však o něm řekl:

Mt 11,7 Když Janovi učedníci odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: "Na co jste se vyšli na poušť podívat? Na rákos, kterým kývá vítr?

8 Nebo co jste vyšli shlédnout? Člověka oblečeného do drahých šatů? Ti, kdo nosí drahé šaty, jsou v domech královských.

9 Nebo proč jste vyšli? Vidět proroka? Ano, pravím vám, a víc než proroka.

10 To je ten, o němž je psáno: 'Hle, já posílám posla před svou tváří, aby ti připravil cestu.'

11 Amen, pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nevystoupil nikdo větší, než Jan Křtitel...

Zemřel mučednickou smrtí.

Možná Pána Ježíše sevřela úzkost. I já zemřu mučednickou smrtí. Jan to měl za sebou rychle, zasvětil meč, a byl konec. Mé umírání bude dlouhé, bolestivé, vyčerpávající.

Nevíme, co vše se honilo hlavou Pána Ježíše, ale víme, jak se k tomu postavil. Rozhodl se, být sám s Bohem. Potřeboval to s ním probrat.

Když se nás něco těžkého dotkne. Může to být nějaká nespravedlnost, která se dotýká nás, či druhých.

Může to být smrt, ztráta blízkého člověka, ale i nemoc, nebo úraz. Může to být zrada, podvod, nespravedlivé obvinění. Jak na to zareagujeme?

Před asi 25. lety mě jeden bratr pomluvil. Nejprve napsal anonymní dopis, a pak si na mě i osobně ztěžoval. O ničem jsem nevěděl, nic jsem netušil. Měl jsem čisté svědomí, a to, z čeho mne vinil, nebylo pravda. Ale pomluva se těžko vyvrací. A zvláště pokud se člověk rozhodne bránit sám sebe.

Nevím, jak bych se zachoval, kdyby mne Bůh na tuto situaci dopředu nepřipravil. Tedy, já jsem o Boží přípravě nevěděl, došlo mi to až na místě.

Totíž – když jsem si vytáhnul heslo na dotyčný rok, stálo ta toto slovo:

Ž 37,5 Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat.

6 Dá, že tvoje spravedlnost zazáří jak světlo, jako polední jas tvoje právo.

Hezké slovo, řekl jsem si tenkrát. Občas jsem si na něj vzpomněl, ale tím to skončilo. Po půl roce přišlo obvinění. Když jsem se tenkrát chtěl bránit, Duch svatý mi toto slovo připomněl a řekl mi: mlč, nebraň se, Bůh tě ubrání sám. Byl jsem napomenut, dostal jsem rady jak se mám chovat...

Asi o měsíc později jsem se dozvěděl, že se o tom dozvěděli jistí bratři. Sešli se, modlili se a zastali se mě. Nevím, co řekli, nevím, jak probíhal rozhovor. Ale vím, že se mně zastali, a že se pomluvy a obvinění zastavilo.

Jsem vděčný Bohu, že mne na tento těžký okamžik připravil, a jsem vděčný, že splnil své zaslíbení a on sám se mne zastal. Nebylo to díky mé duchovní zralosti...

Jak řešíme těžké, nepřímé, nespravedlivé situace? Bojujeme o svá práva, vztekáme se, kopeme kolem sebe, anebo jako Pán Ježíš – jdeme do samoty, abychom si vše probrali s Bohem?

Kam vzhlížíme? K člověku, k lidské spravedlnosti, nebo k Bohu?

Když na nás přijde úzkost, sevření, strach z nemoci, ze smrti, kam vzhlížíme?

K psychologovi, psychiatrovi, k antidepresivům, nebo k Bohu?

Abyste mi dobře rozuměli: Je třeba bojovat za spravedlnost, jsem vděčný za právníky, a jejich radu i pomoc využívám. Jsem vděčný za lékaře, za psychology, za léky a možnosti, které dnešní medicína má, a využívám

je. Ale uvědomuji si, že náš první a hlavní pohled má být k Bohu. Učím se nespoléhat na člověka, ale spoléhat na Hospodina.

Jak to vyjádřil Žalmista

*Ž 121,1 Píseň k pouti. Pozvedám své oči k horám: **Odkud mi přijde pomoc?***

2 Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi.

3 Nedopustí, aby uklouzla tvá noha, nedříme ten, jenž tě chrání.

4 Ano, nedříme a nespí ten, jenž chrání Izraele.

5 Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici.

6 Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc.

7 Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život.

8 Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky.

Pán Ježíš potřebuje chvíli samoty, soustředěnosti a rozhovoru s Otcem. S Hospodinem.

Příběh pokračuje...

Kdosi ho vypátral, a tak se za chvíli kolem něj sejde dav lidí.

Jak na to Ježíš zareaguje?

2. Pán Ježíš (vzhlíží) se dívá na potřeby druhých

Neodežene je od sebe, protože má vnitřní problém. Neřekne jim: teď na Vás nemám čas. Zmizte! Není zaměstnán tak sebou a svými problémy, že by nevnímal svět kolem sebe.

*J 6,37 Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a **kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven,***

38 neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal;

39 a jeho vůle jest, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den.

Čteme, že když se podíval na dav lidí, který za ním přišel, bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. A tak:

✚ začal je učit mnoha věcem (podle Matouše)

✚ uzdravoval jejich nemocné (podle Marka)

✚ mluvil jim o Božím království a uzdravoval ty, kteří to potřebovali (podle Lukáše)

Náš problém často je, že se utopíme ve svých starostech. Máme problém, a to je fakt, to je realita. V žádném případě bych svůj či tvůj problém nechtěl bagatelizovat. Ale pokud se budu zaobírat jen svým problémem, pak se v něm utopím.

Je to satanova lest. Ať už se snaží přivést nás k sebelítosti (která může vést v konečném důsledku k pasivitě), nebo k hněvu (který může přerůst v nenávist a pomstu), pokud se uzavřeme se svým problémem, vnitřně nás to zničí.

Vzpomínám, že jsme měli kdysi (to je dokonce ještě víc než 25) s Gražynkou nějaké nedorozumění. Absolutně nevím, o co šlo, ale leželo to před a mezi námi jako ohromný, neřešitelný problém. Někdo zazvonil. Víte jak je to nepříjemné, když někdo v takový okamžik přijde. Nehledě na to, že atmosféra se dá krájet a nepříjemné to bývá i návštěvě, která tuší, že nejsou věci v pořádku.

Tento pán nevytušil nic. Protože byl tak plný své bolesti, svého trápení a potřeboval se svěřit. Vyprávěl nám svůj příběh, a my jsme si najednou uvědomili, jak malicherné problémy řešíme, zatímco tento muž stojí na pokraji zhroutil. Vyslechli jsme ho, pomodlili se s ním, povzbudili ho, aby to svěřil Bohu a on odešel.

Bylo to Boží lekce pro nás. Pokud se soustředíme jen na své zápasy, a přestaneme vnímat lidi kolem nás, přestaneme za chvíli i vnímat Boha, který je nad námi. Zůstaneme uzavřeni se svým smutkem, sebelítostí, či vzdorem a vnitřně nás to zničí.

A můžete se stát i to, že z kamene stvoříme horu. Čím více se točíme kolem svého problému, tím se stává větším, až nás zavalí.

Pán Ježíš prožíval bolest, prožíval vnitřní sevření, úzkost, ale přitom stále vnímal svět kolem sebe.

A když přišli lidé, neviděl je jako „otravy“, ale jako ovce bez pastýře. Učil, povzbuzoval, uzdravoval.

3. Pán Ježíš vzhlédl k nebi

Den uběhl jako voda. Tam, kde jsme s Ježíšem, čas utíká rychle. Přišel večer. Učedníkům kručí v břiše, a uvědomují si, že i zástup posluchačů má hlad. Jsou realisti, co se týká lidských potřeb.

A tak se Ježíšův zájem o duchovní stav zástupu snaží doplnit zájmem o jejich tělesné potřeby. Pošli je do okolních městeček, ať si koupí něco k jídlu.

Dejte jim najíst vy – říká Pán Ježíš.

Nic nemáme. Vůbec nic? Ano, je zde nějaký chlapec, ten má 5 chlebů a 2 ryby, ale co je to pro tak mnoho lidí. Přineste mi to.

Mat 14,16 Ale Ježíš jim řekl: "Nemusejí odcházet, dejte vy jim jíst!"

17 Oni odpověděli: "Máme tu jen pět chlebů a dvě ryby."

18 On však řekl: "Přineste je sem!"

Pak zorganizuje akci – ať vytvoří skupiny po padesáti (tedy 100 skupin, počítáme-li jen muže), a posadí se na trávě, vezme chléb a ryby, **vzhlédne k nebi**...

*Mt 14,19 Poručil, aby se zástupy rozsadily po trávě. Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, **vzhlédl k nebi, vzdal díky, lámal chleby a dával učedníkům a učedníci zástupům.***

20 I jedli všichni a nasýtli se; a sebrali nalámaných chlebů, které zbyly, dvanáct plných košů.

*Marek 6, 41 Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, **vzhlédl k nebi, dobrořečil, lámal chleby a dával učedníkům, aby jim je předkládali. I ty dvě ryby rozdělil všem.***

42 A jedli všichni a nasýtli se.

*Lukáš 9, 16 Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, **vzhlédl k nebi, vzdal díky, lámal a dával učedníkům, aby je předložili zástupu.***

17 A najedli a nasýtli se všichni. A sebralo se zbylých nalámaných chlebů dvanáct košů.

Učedníci to nechápou. Oni vzhlíží k okolním městům a vesničkám, oni vzhlíží k obchodníkům, jestli budou mít dost jídla na prodej, oni vzhlíží k solidaritě lidí v okolí, že se možná s hladovými podělí o to, co mají doma.

Pán Ježíš vzhlíží k nebi!

Podívejte se na chronologii, kterou shodně zaznamenali všichni tři evangelisté:

- vzal pět chlebů a dvě ryby
- vzhlédl k nebi
- vzdal díky
- lámal
- dával učedníkům

Když před námi stojí něco, co je nemožné, co je nad naše síly, s čím víme, že si nemůžeme poradit, máme několik možností.

- rezignujeme
- přeneseme zodpovědnost na někoho jiného
- zkusíme napnout všechny síly, a pokusíme se to zvládnout
- vzhlédneme k nebi

Vzhlédl k nebi, vzal Bohu díky, lámal a dával

Pohled k nebi sám o sobě nic neznamená. Myslím, že Ježíšův pohled pronikl mraky, atmosférou, vesmírem až k Božímu trůnu. Pronikl viditelným k neviditelnému....

Co viděl Pán Ježíš, když vzhlédl k nebi?

Svého Otce, který má v rukou všechnu moc, který miluje člověka, a který stojí připraven, aby naplnil potřeby svého Syna.

To nebyl laserový pohled, jak to vidíme ve filmech, to byl duchovní pohled, prosba k Bohu, a protože Ježíš věděl, že jeho očima vyjádřenou prosbu Otec vyslyšel,

VZDAL BOHU DÍKY - DOBROŘEČIL

Možná to byla kratičká modlitba:

Otče, děkuji Ti za tento chléb a ryby, Amen.

Možná řekl: Otče, děkuji, že se o nás staráš a tímto jídlem nasytíš svoje děti...

V každém případě v modlitbě poděkoval, vyzdvihl, že to co se stane je Boží dílo, Hospodinův zázrak, že ten, který potěšuje slovem, uzdravuje dotykem, dává i chléb hladovému. A tomu, jedinému svatému Bohu je třeba vzdát díky!

Lidé se dívali na něj, s očekáváním a možná i s ironií – co asi udělá?

To se nají sám, vždyť ani pro jeho učedníky nebude dost?

Co tohle bude za divadlo.

Ale Ježíš najednou jejich pohled nasměruje jinam – vzhůru, k nebo, k Otci od kterého je tento dar...

Jk 1,17 'Každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování' je shůry, sestupuje od Otce nebeských světél.

A pak láme, dává...

Vzhlédnout k nebi neznamená, že pak složíme ruce do klína. Pán Ježíš láme (5000 mužů + ženy a děti + zbylých dvanáct košů – kolikrát musel Pán Ježíš lámat? Kdyby zlomil vždy chléb na dvě poloviny a ty předal, pak pro 5000 mužů udělal tento pohyb 2500x, ale určitě to bylo víc.)

Možná Pána Ježíše bolely z této práce zápěstí, a učedníky určitě nohy, když museli obíhat všechny skupinky. A někdo chtěl přidat...

A pak sbírat to, co se nesnědlo.

Když stojíme před nemožným úkolem, věcí, situací, nemusíme panikařit, nemusíme se zbavovat zodpovědnosti, nemusíme rezignovat, ale můžeme po vzoru Pána Ježíše s vírou pohlédnout k nebi...

Kéž by i náš pohled pronikl mraky, atmosférou, vesmírem až k Božímu trůnu!

Vděčnost si pak nebudeme muset připomínat, naše srdce, naše ústa propuknou v jásot a chválu, když uvidíme Boha Otce, když se naše pohledy setkají.

Setkáme se s láskou, pokojem, bezpečím...

A pak je třeba lámat, a dávat.

Pak přijde práce. Možná dřina, ale nemožné se stane možným, pokud to Bůh požehná.

Pohled na nemožné nás zlomí. Pohled vzhůru nám dá možnost zažít Boží zázrak!

Lámal, dával...

Stejně jako později, před svou smrtí. Při poslední večeři.

Mt 26,26 Když jedli, vzal Ježíš chléb, požehnal, lámal a dával učedníkům se slovy: "Vezměte, jezte, toto jest mé tělo."

27 Pak vzal i kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: "Pijte z něho všichni.

28 Neboť toto jest má krev, která zpečeťuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů.

KAM VZHÍŽÍME?

Pán Ježíš nás učí, že ten, kdo chce prožít zázrak, kdo chce nemožné učinit možným, kdo chce jít cestou vítězství a slávy, musí svůj pohled zaměřit vzhůru.

Vzhůru?

To se máme stále dívat do mraků, nebo na strop?

Vzhůru znamená:

KE KŘÍŽI

K CHLEBU A VÍNU

(když pozvedám chléb a kalich – je to symbol – pozvedni své oči vzhůru – k Ježíši, který je po pravici Boží, chce se s Tebou setkat a naplnit tvé potřeby)

Očekávej, vyhlížej Boží jednání i dnes!

Modlitby za druhé

Mohu se modlit sám, Bůh dá chléb – manna na poušti

Ale zde PJ dává učedníkům a ti nosí druhým

když se za Vás modlíme, je to jako bychom brali z rukou PJ a přinášeli vám....

Společně vzhlížíme K Bohu, k Ježíši!